

Gondoljátok meg jól a ti útjaitokat!

Lectio: Ef 4,17-32

Textus: Aggeus 1,5.7

Kedves Testvéreim! Ahhoz, hogy az Igét megértsük, el kell olvasnunk az előző verseket is. Ott ezt olvassuk: „**Így szól a seregeknek Ura, mondván: Ezt mondja a nép: Nem jött még el az idő, az Úr háza építésének ideje! Az Úr pedig így szól Aggeus próféta által, mondván: Ideje-e néktek, hogy ti mennyezetes házakban lakozzatok, holott ez a ház romban áll?**” (Aggeus 1,2-4).

Ekkor Isten így folytatja: „**Gondoljátok meg jól a ti utaitokat!**” (Aggeus 1,2).

A választott nép hazakerül, ugyanis Kürosz, perzsa király Kr. E. 538-ban megengedte a Babilonba száműzötteknek a hazatérést. A nép romokat talál az ősi földön. Romokban vannak a lakóházak és Isten temploma is. Hozzáfognak a saját házaik újjáépítéséhez. Telnek-múlnak az évek, de Isten házával nem törődik senki sem. Ezért szól Aggeus próféta által az Isten: „**Most azért ezt mondja a Seregeknek Ura: Gondoljátok meg jól a ti utaitokat!**”

- Mivel foglalkozunk, Testvéreim?
- Mivel vagyunk elfoglalva földi életünk folyamán?

Jézus Krisztus azt mondja: „**Ahol a ti kincsetek van, ott van a ti szívetek.**” (Mt 6,21).

Jeruzsálemben a templom romokban áll.

És minálunk?... Nem erre a templomra gondolok, ahol vasárnaponként összegyűlünk. Sokkal inkább a Szent Lélek templomára gondolok. A szívedre.

Hogy áll az a templom?

A legtöbb ember, amikor hallja az Igét, a **körülményekre** szokott hivatkozni.

- A legtöbb ifjú elmondja: Mert hát az apám olyan volt!... Tőle nem tanultam semmi szépet és jót!... Kedves gyermekek, áldjátok az Urat, ha olyan

édesapátok van, vagy volt, akitől olyan sok szépet és jót tanultatok. Köszönjétek meg Istennek, ha becsületes munkára, Isten és emberek tiszteletére nevelt benneteket!... A legtöbb apa csak önmagával törődik. Persze, lehet keresni a kifogásokat: Nem ért meg a feleségem! Ezért iszom... Nem bírok a gyermekeimmel! Muszáj innom valamit, hogy feledjem a rosszaságukat... A legtöbb férfi az italba menekül, amikor látja a család anyagi és lelki gondjait. Vagy talán másik asszony karjába?...

- A nőtestvérek is el-elbotlanak. Nem foglalkozik velem a férjem! Nem ért meg! Aztán a leány gyermek is követi az anyja példáját...

- Sok idős testvérünk sír a körülmények miatt! Panaszkodnak: Ha a gyermekem, vagy unokám egy kicsit jobban szeretne és gondot viselnének reám... De nem törődnek velem... Meg sem hallgatnak... Olyan magányos vagyok!...

Sokszor hivatkozunk a körülményekre. Úgy véljük, hogy más emberek lettünk volna.

Vannak emberek, akik az **időkre** hivatkoznak. Ma már más idők járnak – mondják. Régen könnyű volt templomos, imádkozó, Igét olvasó embernek lenni!... - mondják. Régen könnyű volt a Szent Lélek templomára vigyázni, a szívre, hogy meg ne repedezzen, romba ne dőljön... - hajtogatják néhányan. Azt mondják, hogy régen nem volt sem TV, sem internet. Ezek mind olyan sok időt rabolnak el tőlünk. S ez igaz, de amit meg szeretnénk csinálni, amit el szeretnénk érni, arra mindig van időnk. Másképp volt régen... s elmereng az ember azon időközön, amikor még a mécses mellett fontak ükanyáink és nem pletykálgodtak, hanem az élet eseményeiről beszélgettek és mindenért Istennek volta hálásak: Hál' Istennek – mondták sok mindenre... Ma pedig magunkat dicsőítjük, hogy mennyi mindent elértünk a magunk erejével és a magunk bölcsességével. A mai ember elfeledkezik arról, hogy mindent Istentől kap. Kegyelemből.

Mivel vagyunk elfoglalva?

Mondhatná az ember, hogy ilyen **a világ**. Más is ezt teszi. Nem akarok kilógni a sorból. Ezért ilyen az én életem. S beáll az ember a kicsinyhitűek sorába, akik csak panaszkodnak, siránkoznak, a másik emberről pletykálgodnak és nem veszik észre, hogy ezzel gyötrelmesebb lesz a maguk élete is. A szív egyre jobban repedezik, elszáll belőle, kifolyik belőle a békesség, a szeretet, a hit és megtelik gyűlölettel, szeretetlenséggel.

Mivel vagyunk elfoglalva?

- A körülményeket nem tudjuk megváltoztatni.
- Az időt nem tudjuk visszahozni.

A próféta azonban arra figyelmeztet, hogy önmagunkat vizsgáljuk meg.

- Vizsgáljuk meg útjainkat.
- Vizsgáljuk meg a szívünket.

Mert jön az **ítélet!**

- És az ítélet az Úr házában kezdődik.
- Az ítélet rajtunk kezdődik.

Nem arról van szó, hogy mit tesz a másik ember, hanem, hogy mit teszek én. Mit gondolok, mit beszélek. Minden-minden Isten ítélete alá esik.

Jeruzsálemben még 15-16 év után is a saját házukat építették. A Maguk dolgaival voltak elfoglalva.

Igaz sok minden gátolta őket:

- A samaritánusok
- Az önzés
- A bűneik.

Gondoljátok meg útjaitokat... ez azt jelenti, hogy *vizsgáljuk meg, tüzetesen, alaposan és áhítattal*. Ne kendőzzük el, ne rejtegezzük bűneinket. És ne mentegessük magunkat. És az Ige fényénél vizsgáljuk meg gondolatainkat, beszédeinket és cselekedeteinket.

Meglátjuk, hogy semmi sem elégít meg bennünket. Nem elégedünk meg semmivel. Mindig többre vágyunk. *Nyugtalan a mi szívünk s mindaddig az is marad, míg el nem nyugszik Benned.* – mondta Augustinus.

Nos, Testvéreim, nagyon és buzgón kell imádkoznunk és az Igét naponta tanulmányoznunk és aztán buzgón szolgálnunk a családban, a gyülekezetben, a népünk körében az Isten dicsőségére és egymás javára.

Ezek nélkül romos marad a szívünk, az életünk.

Az embernek a szíve-lelke megtépett és boldogtalan. Ezt a megtépett és boldogtalan embert keresi az Isten. Ő keresi az embert, mert drága neki. Fáj, hogy

atyai szívéről leszakadt, és boldogtalanul bolyong megtépett életével. Nem tud belenyugodni, hogy elveszett életed belepusztul a bűn mocsarába.

Isten elindul, hogy megkeresse az embert. Ezt kiáltja bele a világba: „Az elveszettet megkeresem, az eltévelyedettet visszahozom, a sérültet bekötözöm, a beteget erősítem.” Ő maga jön szerelmes Fiában, hogy mint jó Pásztor megkeressen. Azért jön, hogy téged, te elveszett, elzülött, megtört, beteg szívű ember, megragadjon áldott kezével, és visszavigyen az atyai házhoz, hogy meggyógyítson, és életet adjon. Nézd, hogy szenved érted! Bűneid tövisei az Ő testét tépik. Vérért hullatja érted, hogy életet szerezzen neked.

Meghallotta szíved kiáltását. Feléd tart. Megkeres, megragad és atyai szívére helyez vissza. Ne szabadkozz! Pihenj meg karjaiban.

Történet: Egy eleven kismalacunk beleesett a kútba. Amikor észrevettük, lementem érte. Akkor már nagyon kifáradt, és ahogyan megragadtam, megadóan megpihent a karomban. Csendesen tűrte, hogy felhozzam, pedig azelőtt soha nem lehetett megfogni.

Te is megpihensz majd Jézus karján, ha már belefáradtál eltévedt életedbe.(Szikszai Béni: Útitárs).

Biharszentjános, 2016.11.13.

Csomay Árpád.